List Pasterski Biskupa Opolskiego na Rok Wiary

Trwajmy mocno w wyznawaniu wiary (Hbr 4,14)

Umiłowani w Chrystusie Siostry i Bracia!

Dnia 11 października br. papież Benedykt XVI zainaugurował Rok Wiary, który będzie trwał w całym Kościele do 24 listopada przyszłego roku. W liście apostolskim *Porta fidei* papież zaznaczył, że do ogłoszenia Roku Wiary i podjęcia dzieła nowej ewangelizacji skłania go kryzys wiary, który dotknął wielu ludzi. Nie chodzi więc o samo uczczenie 50. rocznicy zwołania Soboru Watykańskiego II, lecz o dostrzeżenie na nowo prawdy, wartości i piękna naszej wiary, umocnienie jej w sercach i rodzinach, mężne wyznawanie nawzajem wobec siebie i przed światem oraz budzenie odpowiedzialności za jej zwiastowanie i przekaz. Ojciec Święty wzywa nas do podjęcia pielgrzymiej drogi pośród duchowych pustyń współczesnego świata, niosąc to, co najbardziej istotne: Ewangelię i wiarę Kościoła, wskazując drogę ku Ziemi Obiecanej i uobecniając w świecie nadzieję zbawienia.

1. Uwierzyć w moc wiary

Wiara bywa dziś na różne sposoby ośmieszana i lekceważona, a nawet krępowana i zwalczana. Podważa się jej wartość i spycha na margines życia; w niektórych rejonach świata prześladuje. Tymczasem życie na naszej planecie jest oparte na wierze. Mam tu na myśli wiarę naturalną, tzn. dawanie wiary drugiemu człowiekowi i treściom, które wiara nam komunikuje. Bez wiary nie ma możliwości rozwoju człowieka, ludzkiej wiedzy, komunikacji między nami. Nie ma też możliwości należytego wartościowania i zdolności do podejmowania wiążących decyzji. Wszystko opiera się na uznaniu za wiarygodne tego, co jest nam przekazywane. Dlatego wiara jest człowiekowi niezbędna jak pokarm i powietrze, którym oddycha.

Analogicznie wiary domaga się nasze życie z Bogiem. Na różne sposoby przypominał nam o tym papież Benedykt XVI podczas pielgrzymki do Polski przeżywanej pod hasłem: „Trwajcie mocni w wierze". W jasnogórskim sanktuarium mówił, że wiara jest darem, danym przy chrzcie, który umożliwia nam spotkanie z Bogiem. Gdy powierzamy się żywemu Bogu, gdy z pokorą umysłu uciekamy się do Niego, przenika nas wewnątrz jakby niewidoczny strumień życia Bożego. Dlatego jakże ważne jest to, byśmy „uwierzyli w moc wiary", w możliwość nawiązania dzięki niej bezpośredniej więzi z Bogiem i nią się rozradowali.

W Katechizmie Kościoła Katolickiego czytamy, że wiara w Boga oznacza konkretną postawę przylgnięcia do Niego całym sobą, całkowite zawierzenie życia Bogu, kroczenie ku Niemu i z Nim, a więc nie po swojemu, lecz żyjąc treściami, które są nam przekazane jako dziedzictwo, jako depozyt wiary apostolskiej. Gdy razem z innymi wyznajemy szczerze wiarę Apostołów, kształtujemy wspólnotę wiary, czyli Chrystusowy Kościół i wówczas świadectwem swej wiary

jesteśmy zdolni pociągać innych do Boga. Potrafimy jak Apostołowie wyrywać ludzi ze szponów mocy ciemności i przyprowadzać do Boga.

Wartość wiary w Trójjedynego Boga: Ojca, Syna i Ducha Świętego ujawnia się najpierw w tym, że jest nam wielkim światłem na ścieżkach życia, że pozwala nam więcej widzieć, lepiej odczytywać sens życia i naszą sytuację w świecie. Równocześnie, nasza wiara jest źródłem nowego życia, źródłem życia Bożego w nas. Święty Paweł oznajmia nam w Liście do Rzymian, że „sercem przyjęta wiara prowadzi do usprawiedliwienia, a wyznawanie jej ustami – do zbawienia" (Rz 10,10). Usprawiedliwienie jest już naszym udziałem, zostaliśmy w chrzcie przeniesieni ze stanu Adama do stanu Jezusa Chrystusa i jesteśmy odtąd dziećmi Bożymi, domownikami Boga i dziedzicami Jego Królestwa. Natomiast myśląc poważnie o zbawieniu, powinniśmy mocno brać sobie do serca apel autora Listu do Hebrajczyków z dzisiejszego drugiego czytania: „Trwajmy mocno w wyznawaniu wiary" (Hbr 4,14). Wówczas urzeczywistnia się jej siła i moc; realizują się słowa Chrystusowej obietnicy: „Kto uwierzy i przyjmie chrzest będzie zbawiony" (Mk 16,16).

2. Przybliżmy się z ufnością do Chrystusa

W Liście apostolskim Porta fidei (nr 8) papież pisze, że w Roku Wiary będziemy mieli okazję do wyznawania wiary w zmartwychwstałego Pana w naszych katedrach i kościołach całego świata; w naszych domach i rodzinach, aby każdy silnie odczuł potrzebę lepszego zrozumienia odwiecznej wiary i przekazywania jej przyszłym pokoleniom. W ten sposób mobilizuje nas do dawania świadectwa wiary, dzielenia się nią i bronienia jej w razie potrzeby, poczynając od własnego domu, od ewangelizacji domowników. W punkcie wyjścia potrzeba jednak wielkiego zaangażowania w ożywienie wiary we własnym sercu. Każdy wierzący, zdaniem papieża, powinien „ponownie odkryć treść wiary wyznawanej, celebrowanej, przeżywanej i przemodlonej, i zastanowić się nad samym aktem wiary" (PF 9). Chodzi o to, by nie zmarnować tego szczególnego czasu łaski, który został nam dany.

Zasadnicze zadanie dobrze wyraża przytoczona zachęta natchnionego autora: „Trwajmy mocno w wyznawaniu wiary". Słowa te mogą nam być przewodnią myślą w przeżywaniu Roku Wiary, ponieważ równocześnie wyrażają wyzwanie zawarte w tytule roku duszpasterskiego „Być solą ziemi", który rozpoczniemy w I Niedzielę Adwentu. Równie ważne jest dalsze wołanie autora Listu do Hebrajczyków: „Przybliżmy się więc do tronu łaski, abyśmy otrzymali miłosierdzie i znaleźli łaskę dla [uzyskania] pomocy w stosownej chwili" (Hbr 4,16). Tą chwilą jest Rok Wiary i nie ulega wątpliwości, że jeśli ma dobrze zaowocować w nas, w naszych rodzinach i w całym opolskim Kościele, to trzeba jak najbardziej zbliżyć się do Jezusa, który jest „pełnią łaski" dla nas.

To zbliżenie się do Jezusa jest konieczne, aby nie było w nas jakiejkolwiek formy bałwochwalstwa i wiara nasza mogła się rozwijać. A ponieważ wiara rodzi się ze słuchania Bożego słowa, powinniśmy zadbać o to, by go nie roztrwonić i nim wiernie żyć. Stąd trzeba, byśmy konfrontowali własne poglądy ze wskazaniami Ewangelii i Tradycji Kościoła, nawet

gdy są wymagające i trudne do zrozumienia. Nie możemy ulec pokusie relatywizmu czy subiektywnego i selektywnego interpretowania Pisma św. Podejmijmy więc wysiłek nabożnej lektury Pisma św., uważnego rozważania go, aby lepiej służyć Bożej prawdzie. Pomocą mogą nam być kręgi biblijne w parafiach, ale też wspólne pochylanie się nad słowem Pana w rodzinach, zwłaszcza w niedzielę. Tak ukształtuje się dogodna sytuacja do korzystania pośród najbliższych z danego nam wszystkim charyzmatu budującego spotkania wierzących. Chodzi o to, by mówić o Jezusie, dzielić się tym, jak doświadczam Jego bliskości, jak okazał mi swą dobroć, co mi ostatnio powiedział i jak to odkryłem w prozie życia.

Trzeba więcej mówić o Bogu i Ewangelii, ale też więcej rozmawiać z Bogiem. Chodzi o modlitwę indywidualną i wspólnotową, w naszych domach, salkach i świątyniach. Potrzeba nam zwłaszcza usilnego wołania: „Panie, przymnóż nam wiary". Wołajmy o żywą wiarę, zwłaszcza w sercach młodego pokolenia. Trwajmy jak najwięcej na adoracji Najświętszego Sakramentu. Podejmijmy też wysiłek odmawiania modlitwy różańcowej tak, jak nam zalecił bł. Jan Paweł II w liście apostolskim Rosarium Virginis Mariae. Modlitwą tą wypraszajmy u Boga wiele łask i wykorzystajmy jej ogromny potencjał. Różaniec może być konkretną formą kontemplacji pięknego oblicza Jezusa, poprzez rozważanie tajemnic Jego życia. Trzeba jednak wstąpić do szkoły Maryi, by wypowiadać słowa modlitwy sercem zaangażowanym w Jezusa. Wszystkich kapłanów, a także liderów i animatorów ruchów i wspólnot bardzo proszę o kształtowanie szkół modlitwy. Mam na myśli różne formy zapraszania do wspólnej modlitwy, aby pomóc tym, którzy zaniedbali codzienną modlitwę.

Zachęcam, aby do porannego i wieczornego pacierza, a także do południowej modlitwy Anioł Pański dołączyć wyznanie naszej wiary. Chodzi o to, by jak najczęściej wyrażać wspaniałe dziedzictwo naszej wiary, by się nim rozradować i obudzić w sobie pragnienie wiernego przekazywania go innym. W całym tym dziele ważnym zadaniem jest lepsze zapoznanie się z treścią Katechizmu Kościoła Katolickiego. Będzie on wystawiony w naszych Kościołach nie po to, by zastąpić Ewangeliarz, lecz aby inspirował nas do katechezy parafialnej, zwłaszcza katechezy dla dorosłych. Kapłanów proszę o zorganizowanie konkretnych jednostek takiej katechezy, a wszystkich proszę o chętne korzystanie z niej. Byłoby też dobrze gdyby Katechizm Kościoła Katolickiego lub jego Kompendium pojawiły się w każdym domu, a młodzież skorzystała z przygotowanej dla niej wersji „Youcat". Wówczas łatwiej będzie pytać kapłanów o rozumienie poszczególnych treści wiary, które wymagają pogłębienia, aby wiara nasza nie była infantylna i powierzchowna. Zachęcam też wszystkich do czytania dokumentów Soboru Watykańskiego II, żywotów świętych oraz zgłębiania myśli bł. Jana Pawła II i Benedykta XVI.

Ponadto zmobilizujmy się do podjęcia dzieła pokuty. Chodzi o trud usuwania z życia tego wszystkiego, co nas od Boga oddziela, ale też podejmowanie tego, co nas do Boga zbliża. Naszą więź z Bogiem niszczy grzech. Dlatego nie wolno w nim trwać. Ważny jest więc nasz codzienny rachunek sumienia i regularne korzystanie z sakramentu pokuty i pojednania. Kapłanów proszę, aby posługiwali w konfesjonale pół godziny przed Mszą św., w parafiach

miejskich dodatkowo w innych godzinach, a w wyznaczonych kościołach rejonów duszpasterskich codziennie, począwszy od I Niedzieli Adwentu. O szczegółach powiadomię was w osobnym komunikacie. W naszym zbliżaniu się do Boga i umacnianiu wiary ważne będzie także podejmowanie dzieł miłosierdzia wobec bliźnich. Zwracam się do was z gorącą prośbą o odpowiedzialne świętowanie każdej niedzieli i zaniechanie zakupów i niepotrzebnych prac. Dzień Pański musi w pełni należeć do Boga i służyć naszemu duchowemu dobru, pielęgnowaniu więzi rodzinnych! W naszych parafiach istnieje też wiele możliwości ożywienia wiary poprzez zaangażowanie się w życie i dzieło konkretnych grup i wspólnot, czy wręcz założenie nowych.

Szczególnie zapraszam do zaangażowanego udziału w peregrynacji relikwii bł. Karoliny i do podejmowania różnych form pielgrzymowania do sanktuariów i miejsc świętych, a także drogami św. Jakuba, zwłaszcza tymi, które wytyczono w naszej diecezji. Dla młodych dwie wspaniałe okazje przeżycia bliskości Jezusa we wspólnocie wiary stanowią: Europejskie Spotkanie Młodych w Rzymie i Światowe Dni Młodych w Rio de Janeiro. Otwórzmy się też na różne formy nabożeństw i celebracji wiary, które duszpasterze będą nam proponowali w naszych świątyniach.

Ponadto, zgodnie z dekretem Penitencjarii Apostolskiej i diecezjalnymi wskazaniami, możemy uzyskiwać odpusty w wyznaczonych dniach i wskazanych kościołach.

W Roku Wiary życzę wszystkim odnowienia przymierza z Bogiem, a na realizację tego dzieła udzielam Wam pasterskiego błogosławieństwa.

Wasz biskup

† Andrzej Czaja

biskup opolski

Opole, dnia 15 października 2012 r.

Drodzy Współbracia Kapłani, proszę o odczytanie niniejszego listu w niedzielę 21 października br.

Proszę też o podanie do wiadomości wiernym załącznika o odpustach w Roku Wiary poprzez zamieszczenie w gablotach ogłoszeniowych lub gazetkach parafialnych.